

Над морем в хмарах марить чорна галич,
ліричний місяць потопає в тінь.
І дикі скелі й синя далечінь.
Пливуть похмурі Байрона[37] ушкали.

В городі в темну ніч самотний Вертер[38]
на зір вазі сам важить світ і серце
своє й сумує, що живе, не вмер ще.
О ти, покрово хворих серць, о смерте!

Є два світи: один круг нас, а другий —
це ми; між ними вічна боротьба
лягає на життя клеймом напруги.

Чи ж не сильніші в грудях буревії,
як порожнечі дійсності клятьба?
– Не знали, що гарніший світ від мрії.